

« ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ »

ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ (4η ΔΙΕΘΝΗΣ)

ΠΟΥ ΒΑΔΙΖΕΙ ΤΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ;

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

4. Στην αρχή καθορίσαμε σε συντομία ποιές είναι οι ταξικές προλεταριακές μορφές πάλης, και πού γίνονται αυτές. Απ' αυτήν την άποψη, το αντίταρτικο δεν έχει καμιάν ομοιότητα με αυτές τις μορφές πάλης. Τι καθορίζει λοιπόν την ταξική τοποθέτηση του αντίταρτικού, μέσα στη διαρκή πάλη των τάξεων;

Πολλοί, θέλουν να παρουσιάσουν το τωρινό αντίταρτικο, σαν συνέχεια του αντίταρτικού της κατοχής. Και αν το παραδεχτούμε αυτό ο σωστό, πράγμα που δεν είναι, και αυτοί που υποστηρίζουν αυτό το πράγμα πρέπει να παραδεχτούν ότι υπάρχει μία πολύ μεγάλη διαφορά ανάμεσα στα δυο αντίταρτικά. Το αντίταρτικο της κατοχής δημιουργήθηκε και αναπτύχθηκε στην περίοδο του ιμπεριαλιστικού πολέμου, τοποθετήσαν στη μία ιμπεριαλιστική παράταξη και πολεμούσε την άλλη. Σκοπός του ξεκάρθρα ήταν η νίκη των Συμμάχων και η «Εθνική Απελευθέρωση». Με τον ξέσπαστο σοβιετισμό της ηγεσίας που κυρίως ξέσπασε το μίσος ενάντια στους Γερμανούς φαντάρους, εμπόδιζε τη διεθνιστική συμφιλωση ανάμεσα στους στρατιώτες των δυο αντιμαχομένων μπλόκ κ.τ.λ. Η εξάρτησή του από το Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής το μετέτρεπε αντικειμενικά, σ' ένα όργανο του ιμπεριαλιστικού πολέμου και της συνέχισής του. Η μεγάλη διαφορά, λοιπόν, ανάμεσα στα δυο αντίταρτικά βρίσκεται στο ότι ενώ το πρώτο πολεμάγε το ξένο επιδρομέα, το δεύτερο διεξάγει άμεσα έναν εμφύλιο πόλεμο ενάντια σε μία αστική κυβέρνηση και στο κρατικό μηχανισμό. Και αυτή είναι μία μεγάλη, μία ουσιαστική διαφορά. Πολλά απ' τα χαρακτηριστικά του πρώτου υπάρχουν, βέβαια, και στο δεύτερο αντίταρτικο. Όπως η εξάρτησή του από τον Σταλινισμό, η μικροαστική διανοουμενιστική ηγεσία του, η εξάρτησή του διαμέσου του Σταλινισμού από τη Σοβιετική γραφειοκρατία κ.τ.λ. Αλλά το ότι διεξάγει έναν πόλεμο ενάντια στον ταξικό έχθρο του δίνει ένα δυναμισμό να περάσει σε μία όριση τριγυή, πάνω από τα κεφάλια της προδοτικής ηγεσίας του και να γίνει ένας ανεχτίμητος σύμμαχος του προλεταριάτου τις πόλεις, που μόνον τούτο δεν παύει να είναι βοηθητικό της πάλης του τελευταίου.

5. Η σύνθεση του αντίταρτικού στη πλειοψηφία της είναι αγρότες, μικροαστοί μ' ένα ποσοστό «εργατών». Στην αρχική αθάορμητη περίοδο υπήρχε μέσα στο αντίταρτικο αρκετή δημοκρατία και οι ηγέτες αναδεικνυόντουσαν από τά κάτω με βάση τις Ικανότητες τους. Με το πέρασμά του όμως κάτω από την ολοκληρωτική επιρροή του σταλινικού μηχανισμού, ολόκληρο το αντίταρτικο γραφειοκρατικοποιήθηκε. Οι ηγέτες διορίζονται με βάση το λακεδισμό τους στους Σταλινικούς γραφειοκράτες ενάντια στη θέληση της βάσης των αγωνιζόμενων ανταρτών. Με τη δημιουργία διορισμένων Γενικών Επιτελείων, Ιεραρχικών Καστών, Αρχηγών Παραρτημάτων κτλ. και την ανακήρυξη της διορισμένης Κυβέρνησης των Σταλινικών ολόκληρο το αντίταρτικο θηλεία γύρω από το λαμό ολόκληρο του κινήματος. Έν τούτους όμως όπως και στην αρχή οι «κατώτεροι» ηγέτες που έχουν

άμεση επαφή και αγωνίζονται στο πλευρό των ανταρτών, προέρχονται από τη μικροαστική διανοουμενιστική τάξη (δάσκαλοι, κατώτεροι παλαιοί αξιωματικοί του αστικού στρατού κτλ.) και σε πολλές περιπτώσεις αγρότες ή «εργάτες». Λόγω της σημερινής Ιδιομορφίας του αντίταρτικού δεν υπάρχει ή τρομερή συγκεντρωτική πειθαρχία που υπήρχε στη κατοχή. Μ' αυτό δε θέλουμε να πούμε ότι οι σταλινικοί παύουν να διευθύνουν και να καθοδηγούν των αγώνων των ανταρτών ή ότι οι σταλινικοί τραμπούκοι, γίνανε «δημοκράτες».

Η χαλαρότητα αυτή όμως επιτρέπει και δίνει μία πρωτοβουλία σε κατώτερους αρχηγούς που έχουν μία άμεση επαφή με τις μάζες και σε μία στρόφη της συγκυρίας μπορούν άμεσα να αποσπαστούν από την επιρροή των σταλινικών κάτω απ' την επιρροή των αγωνιζόμενων μαζών. Αυτό δημιουργεί πρώτης τάξης ευκαιρίες για τους Έπαναστάτες Μαρξιστές να επηρεάσουν και να καθοδηγήσουν το αντίταρτικο στο σωστό του δρόμο, της πάλης για την ταξική απελευθέρωση, με πρωτοπορία την εργατική τάξη. Απ' το σημερινό αντίταρτικο λείπουν επίσης οι Σταλινικοί άνωτεροι καρναβάδες του αστικού στρατού που καθοδηγούσαν τον ΕΛΑΣ. Αλλά το κυριώτερο χαρακτηριστικό του σημερινού αντίταρτικού υποκειμενικά είναι οι αλλαγές που έχουν επέλθει στη νοοτροπία των μαχομένων και η απελευθέρωσή τους από πολλές παλιές αυταπάτες. Κυρίως εθνικιστικές. Με μία σωστή διαφώτιση και με μία αξιοποίηση της πείρας οι διεθνιστικές Έπαναστατικές Ιδέες μπορούν να βρουν μεγαλύτερη απήχηση παρά στη περίοδο του πολέμου. Σα συμπέρασμα απ' αυτή την ανάλυση βγαίνει ότι το αντίταρτικο λόγω της σύνθεσής του, της μικροαστικής ριζοσπαστικής ηγεσίας του, των επιδιώξεων του, των πόθων του, των συνθημάτων του και των «τελικών» σκοπών του και κυρίως από τη μορφή της πάλης που διεξάγει (πάλη πάνω στα θουνά) είναι ένα μικροαστικό λαϊκό επαναστατικό κίνημα.

6. Το αντίταρτικο διατρέχει σοβαρούς κινδύνους να χτυπηθεί, να διαλυθεί και να εκφυλιστεί. Ο πρώτος είναι να πέσει κάτω από τα χτυπήματα της κυβέρνησης και των ιμπεριαλιστών πατρώνων της. Ο κίνδυνος αυτός όσο σοβαρός και να είναι και να φαίνεται μπορεί να απομακρυνθεί με κάποιον ή παγκόσμιο καπιταλισμό διατρέχει τη περίοδο της θανατικής αγωνίας του. Η πάλη του παγκόσμιου προλεταριάτου ενάντια στο παγκόσμιο ιμπεριαλισμό και πρώτα πρώτα ενάντια στον αγγλοαμερικανικό, βοηθάει άμεσα και τον ένοπλο αγώνα των ελλήνων ανταρτών. Άλλοι κίνδυνοι είναι αφού μείνει αθώοις από την εργατική τάξη της χώρας μας κι' από το παγκόσμιο προλεταριάτο να εκφυλιστεί να διαρεύσει και να περάσει κάτω από την όλοσχερή άμεση εξάρτηση των γιουγκοσλαβοβουλγάρων που θα το μεταχειριστούν για τους δικούς τους Ιμπεριαλιστικούς σκοπούς και για τους επεχθετατικούς σκοπούς της Σοβιετικής γραφειοκρατίας που ζη-

τούν διέξοδο στο Αιγαίο. Αυτός ο Κίνδυνος έχει αρχίσει και κάνει την εμφάνισή του με τον «όλοκληρωτικό» έλεγχο που εξασκούν οι σταλινικοί στο αντίταρτικο. Αλλά η πλειοψηφία των ανταρτών δεν παλεύει σε συνειδητό όργανο της σταλινικής γραφειοκρατίας και των λακέδων της. Παλεύει για δημοκρατικές (πολιτικές, συνδικαλιστικές και οικονομικές) ελευθερίες. Αυτό το γεγονός και μόνο, δίνει στο κίνημα ένα δυναμισμό που κάτω από όρισμένες συνθήκες μπορεί να δώσει μία ώθηση ασυνήθη στο επαναστατικό κίνημα της χώρας μας φτάνοντας μέχρι την άνατροπή του καπιταλισμού. Αλλά για να γίνει αυτό χρειάζεται η συνειδητή ταξική επέμβαση του προλεταριάτου των πόλεων που επικεφαλής των λαϊκών μαζών και φυσικά και του αντίταρτικού θα καθοδηγήσει τον αγώνα μέχρι τις τελευταίες λογικές του συνέπειες: Την άνατροπή του καπιταλισμού. Στόν βαθμό που το αντίταρτικο πολεμάει τη ντόπια καπιταλιστική αντίδραση, εξαορθώνει το κρατικό μηχανισμό και παλεύει για λεφτεριά, το επαναστατικό προλεταριάτο της χώρας μας καθώς και όλων των χωρών το υποστηρίζει με όλες τις δυνάμεις του. Σήμερα όμως η επαναστατική πρωτοπορία των εργατών τονίζει και προειδοποιεί για τους κινδύνους που το απειλούν και κυρίως από τους κινδύνους της προδοτικής τυχολοχτικής πολιτικής της Σταλινικής ηγεσίας.

Σε όλες όμως τις περιπτώσεις το αντίταρτικο είναι καταδικασμένο αν μείνει χωρίς βοήθεια από την εργατική τάξη των πόλεων καθώς και το παγκόσμιο προλεταριάτο. Η μόνη αποτελεσματική βοήθεια που μπορεί να δοθεί στο νέο αντίταρτικο κίνημα είναι η κινητοποίηση των εργατών στις πόλεις που με βάση τις πιο άμεσες οικονομικές τους διεκδικήσεις θα κατεβούν στον αγώνα συνδικαλιστικής μαζί και τα πολιτικά αιτήματα της γενικής άμνηστίας, της ελευθερίας τύπου, λόγω συγκέντρωσης κ.τ.λ. Στο αγώνα αυτό ανεχτίμητη βοήθεια δίνει και θα δώσει το αντίταρτικο με την οργανωμένη ένοπλη πάλη του. Μια και ο αγώνας των εργατών στέφεται μ' επιτυχία δηλαδή κατακτηθούν οι πιο στοιχειώδεις πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες παύει αυτόματα και κάθε λόγος υπαρέθης του αντίταρτικού πάνω στα θουνά. Οι ένοπλοι αγρότες, εργάτες, διανοούμενοι σχηματίζουν λαϊκές πολιτοφυλακές που περιφρουρεί τα κατακτημένα. Αλλά αυτό είναι άλλο ζήτημα που δεν το εξετάζουμε διεπέρα. Τα καθήκοντα συνεπώς του επαναστατικού προλεταριάτου και του κόμματος του υπαίνουνε ξεκάρθρα απέναντι στο αντίταρτικο: Υποστήριξη του ένοπλου αγώνα των αγροτών και ανταρτών και σύχρονη κινητοποίηση των εργατών στις πόλεις σε μόνη διέξοδο του επαναστατικού κινήματος στη χώρα μας.

7. Η σταλινική στην εκμετάλλευση του κινήματος για τα συμφέροντα της άναπανάστατικής Σοβι. γραφειοκρατίας και σε μαμπουλά ενάντια στη Αμερικανική Ιμπεριαλιστική επέμβαση, αναγγέλλει το σχηματισμό μιας «Κυβέρνησης» της «Ελευθερίας Ελλάδας». Οι επαναστάτες

Αυτές τις μέρες η αντίδραστική κυβέρνηση του Σοφούλη κατάρχησε τον άπεργιακό νόμο που είχε ψηφίσει πριν από δυο περίπου μήνες! Ήταν τότε η άγονάχητη που δημιουργήσε αυτό το ψήφισμα που δεν μπορούσε να το κρατήσουν παρά η μεγάλη τους έπιθυμία γι' αυτό. Άλλωστε ήταν τότε η άνοησία της Κυβέρνησης που το ψήφισε και τα ίδια της τα άφεντικά, οι Αμερικανοί καπιταλιστές τους άσπασαν να μην έπιμένουν στη διατήρηση του. Σαν πιο έξυμτοι αυτοί κατωλάβαιναν πως δεν υπήρχε κανένας λόγος να υπάρχει, τέτοιο ψήφισμα τη στιγμή που η εργατική τάξη της Ελλάδας έχει άκητητοποιηθεί από μια ήττα ενώ συγχρόνως δεν έχει μία επαναστατική ηγεσία τέτοια που θα δημιουργούσε κινδύνους γι' αυτούς.

Με το που κατάρχησαν όμως το νόμο δεν πάει να πει πως σταμάτησαν το χτύπημα της άργατικής τάξης. Κάθε μέρας και δίποτε θέλουν συλλαμβάνουν τα συνδικαλιστικά στελέχη και όσους άλλους νομίζουν σαν επικίνδυνους και τους στέλλουν στα γυαλιά της έξορίας. Απ' την άλλη μεριά, χρησιμοποιοούν σήμερα πέντακτα παρά ποτέ άλλοτε τους πράκτορες τους μέσα στα συνδικάτα για να μπορέσουν να τα εξαρτήσουν απόλυτα κάτω απ' τον έλεγχο του κρατικού τους μηχανισμού.

Όσο η εργατική τάξη θρικότανε σε ένταση και διεκδικούσε άπεργιακά και μαχητικά τα φώλι της και τλάλα της ζήτηματα, όλα κείνα τα όργανα της κυβέρνησης και των διαφόρων καπιταλιστικών κομμάτων (ΕΡΕΠ, ΕΜΕ κ.τ.π.) ούτε τολμούσαν να έμφενιστούν μέσα στα σωματεία. Άλλο απ' αυτούς δεν άνακατευόντουσαν καθόλου ή πολύ χλιαρά τολμούσαν να μιλοούν στις συνελεύσεις, ενώ άλλοι, οι περισσότεροι, είναι σονερασται μαζί με τον ΕΡΓΑΣ (παράταξη του ΚΚΕ) και είχαν ελχορήσει στις διοικήσεις και στους συνδικαλιστικούς όργανισμούς.

Οι έργάτες όμως απ' το 1946 και δω, κούρασταν να άπεργούν συνεχώς χωρίς να τους δίνεται απ' την ηγεσία τους, που ήταν ο ΕΡΓΑΣ, μία λύση οίκιχη που θα όδηγούσε στη τελική μάχη για το ξεσκάθωσ. Έπεσαν στη παθητικότητα διασάροντας να άκολουθούσαν τις διοικήσεις αυτές, που ενώ απ' τη μία τους κατέβαζαν στην άπεργία, απ' την άλλη τους πρόδιναν. Αυτό ήταν μια ήττα απ' την όποια έπωφελάθηκαν τα άναπραστικά στοιχεία να άρχίσουν να διορίζονται στις διοικήσεις διαχώνοντας τους εκλεγμένους άντιπροσώπους.

Ένοητα ενώ οι σταλινικοί όφοι εκμεταλλεύθηκαν όσο υπόδρσαν την έργατική τάξη για τα συμφέροντα της γραφειοκρατίας, την παραίτησαν σενδόν άμνηστί, έφαρμόζοντας πλέον τις μεθόδους του αντίταρτικού αγώνα που ήταν η συνέπεια της ήττας αυτής.

Παρό' όλα αυτά όμως δεν ήταν εύκολο, και δεν είναι άκόμα, για τις άναπραστικές παρατάξεις να

Μαρξιστές που βασίζονε τη πάλη τους στη ταξική επαναστατική συνείδηση των μαζών δε μπορούνε σε καμμία περίπτωση να άναγκορίσουν μία Κυβέρνηση διορισμένων που περιλαβαίνει στους κόλπους της όλο Σταλινικούς τραμπούκους του ποιοι Μιταρτζώτα (Φάνη) και Σίας.

Μπορούμε να υποστηρίξουμε μια προσωρινή Κυβέρνηση δημοκρατική εκλεγμένη από τους ένοπλους χωριάτες, εργάτες και όλο το πληθυσμό των περιούχων που κατέχουν οι άναρτες. Απέναντι στη Κυβέρνηση του Μάρκου ή στάση μας είναι η ίδια όπως και απέναντι σε όποιανδήποτε άλλη Κυβέρνηση διορισμένη, άναπραστική, άναπραστική. Για την υποστήριξη του αγώνα των ένοπλων ανταρτών; ΝΑΙ! με όλες μας τις δυνάμεις. Έναντι στη προδοτική σταλινική ηγεσία; ΝΑΙ! Ο δρόμος που δείχνουν οι επαναστάτες Μαρξιστές είναι ξεκάθαρος. Είναι ο δρόμος της άμειλιχτης ταξικής πάλης που είναι όμως ο μόνος δρόμος που όδηγεί στη ΝΙΚΗ.

Γ. Δ. 25.1.48

βρουν τους άπαραίτητους ανθρώπους που χρειαζόντουσαν για τη πραγματοποίηση των σκοπών τους, δηλαδή για το διορισμό διοικήσεων όποχείριων σ' αυτούς και μέσα αυτών στην άστική τάξη.. Οι έργάτες παρ' όλη τη παθητικότητα στην όποια έχουν πέσει και παρ' όλο που στέκονται διοικητικοί άπέναντι στις διοικήσεις του ΕΡΓΑΣ δεν πέρασαν στο στρατόπεδο της άναπρασής, αλλά εξακολουθούν να μισούν την άστική τάξη και τους πράχτορες της.

Τελευταία άφοι δεν πέτυχαν τα όλλα μέσα, το διορισμένο Ε.Κ.Α., έστειλε μια εγκύκλιο στα σωματεία και άπατούσε απ' αυτά να άπογράψουν μια δήλωση άποκήρυξης του αντίταρτικού. Η μεγάλη πλειοψηφία των σωματείων άρνήθηκαν να υπογράψουν και διώχτηκαν τραμπουκικά απ' το Έργατικό Κέντρο. Συγχρόνως έντάθηκε η προάγεια όλο για διορισμό σωματείων και όλο για διάσπαση κ.τ.λ.

Μ' αυτό το τρόπο προετοιμάζουν ένα εργατικό συνέδριο, για την Άνοιξη. Τα άφεντικά τους τους πιέζουν. Έχουν καταλάβει πως έχει παραγίνει το κακό και πως έχουν εκτεθεί πάρα πολύ στους έργάτες τους δικούς τους, και ζητάνε να λυθεί το ζήτημα με κάποιο «Δημοκρατικό» τρόπο. Καταλαβαίνουμε κανείς πως μία νέα κομωδία έτοιμάζεται σε όρους της εργατικής τάξης. Οι σταλινικοί του ΕΡΓΑΣ, αντί να όργανοσουν την άνατίσταση των διαγμένων σωματείων και να άπατήσουν την επαναφορά τους στο Κέντρο έχουν σενδόν άκηνησποηθεί και περιμένουν «την εκ Μάρκου βοήθεια».

Για να μπορέσει το Συνδικαλιστικό κίνημα να ξεσάσει τη ζωτικότητα του και τη δυναμικότητά του θα χρειαστεί μία έντατική δουλειά, από μέρος των επαναστατών συνδικαλιστών και των εργατικών στελεχών που θρίσκουν τίμια κι' άφοσημένα στην εργατική τάξη και τις επιδιώξεις της. Ένας νέος δόρος πρέπει να άναζωογονήσει τους συνδικαλιστικούς όργανισμούς. Χρειαζεται από τη μία χτύπημα των όργάνων της έχθρικής μας καπιταλιστικής τάξης, κι' απ' την άλλη των σταλινικών πρακτορών της σοβιετικής γραφειοκρατίας. Χτύπημα της κλικοκρατίας παρασύρει τους έργάτες να πολεμούν για ξένα συμφέροντα. Έναν άνεξάρτητο εργατικό μέτωπο που θα όδηγεί στην εργατική τάξη, τίμια και καθορά στις διεκδικήσεις για την καθημερινή ζωή και θα τους προετοιμάσει έτσι που να γίνουν Ικανοί να κερδίσουν μία καλύτερη μελλούμενη ζωή.

M. ΛΑΒΔΑΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΛΟΝΔΙΝΟ.— Για πρώτη φορά στα χρόνια του εργατικού κινήματος της Κεϋλάνης, οι Σταλινικοί βουλευτές υποστήριξαν το ψήφισμα των Τροτσκιστών Βουλευτών, ενάντια στη μυστική συνθήκη που έκανε η Κυβέρνηση της Κεϋλάνης με τη Μεγάλη Βρετανία σε άντάλλαγμα της ψευτοανεξαρτησίας που παρεχωρήθη στην πρώτη

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.— Ψηφίσματα διαμαρτυρίας απ' όλες τις συντηνίες και άλλες μαζικές όργανώσεις έστάλτησαν στη Κυβέρνηση, για τη ψήφιση του τελευταίου νόμου που συμφωνά μ' αυτό άπαγορεύεται στο κάθε ένα που άνήκει σ' όργάνωση επαναστατική να άναλάβει δουλειά στην Κυβέρνηση είτε σαν υπάλληλος είτε σαν έργάτης. Ο Τημητάρχης έχει δικαίωμα να κάνει ο ίδιος έρευνα, τη δίκη και να θγάλει και την άπόφαση. Το φασιστικό αυτό μέτρο το έφαρμόζουν και πολλοί έργαστασίάρχες και άλλοι έργοδοτές. Έπαναστατική όργάνωση μπορεί με το νόμο αυτό να θεωρηθεί και μία συντηνία που όπερασίζει τα δικάια των έργατών της με άπεργιακό αγώνα.

Υπεύθυνος: Γ. Χειμαρίδης
Τύπος: Χρ. Γ. Σταυρινίδη & Υίών
Λυκούργου 7-7Α-7Β, Λευκωσία